

GROMOWY (12) ai

Oba o prawdopodobnie jasne (tak Cn).

sg m I gromowym (2). \diamond n N gromow(e) (5). \diamond G gromow(e)go (4). \diamond pl N m pers gromowi (1).

Sł stp, Cn notuje, Linde XVI – XVIII w.

1. Przymiotnik od „grom” ‘huk pioruna’ (3) :

a. *Głośny, donośny, taki jak huk gromu; tonitralis, tonitrualis Cn (2) :*

Wyrażenie: »głos gromowy« = vox tonitru PolAnt (2): y vřlyřzałem iednego ze czterech zwirząt mowiąc ku mnie iákoby głosem gromowym RejAp 56 [przekład tego samego tekstu] BudNT Apoc 6/1.

b. *Wytwarzający pioruny (1) : Rozgniewał się Apollo/ mścił się nąd Obrzymy którzy gromy fprawowali/ przeto zrzucił z bořtwá Iupiter Apolliná. (marg) Gigántes gromowi. (—) BielKron 22 marg.*

2. *Zestawienia w funkcji nazw botanicznych oznaczające szparagi; Galium verum L. (Rost) (9) :*

»gromowe korzenie« (6): Sparagus. Gromowe korzenie. Sparagen [...] GRomowe korzenie iest ciepłe y łuche/ Mocz ma otwieraiącą zatkania śleziony y wątroby y nyrek FalZioł I 129a; GRomowego korzenia wodka skłania się ku łuchości, Otwiera zatkanie flegmiřthe z żył wątrobných y śleziony FalZioł II 6b, +4d, +5b, II 6b.

~ W charakterystycznym połączeniu: gromowego korzenia wodka (2). ~

»ziele gromowe« [szyk 2 : 1] (3): Korzenie znafieniem ziela gromowego/ łą pobudzaiące vřiny iedno iż łą trudne ku řtrawieniu FalZioł I 129b, I 129b, c źp.

Cf GROMNY